

חבר שלה במרחבי סיני במלחמה - ומצאה גדוד שלם באפריקה

זמרה בצריח

אר במיון של הדואר. אחר, החלה עור קבת מטווח ביטחון אחרי התקדמותו של מוטי, חצתה את התעלה, חדרה לאפריקה. בכל מקום שעצרה, התעכבה קצת. עזרה פה עזרה שם, רכשה ידידים, והמי שיכה הלאה בנדודיה.

צוותי טנק

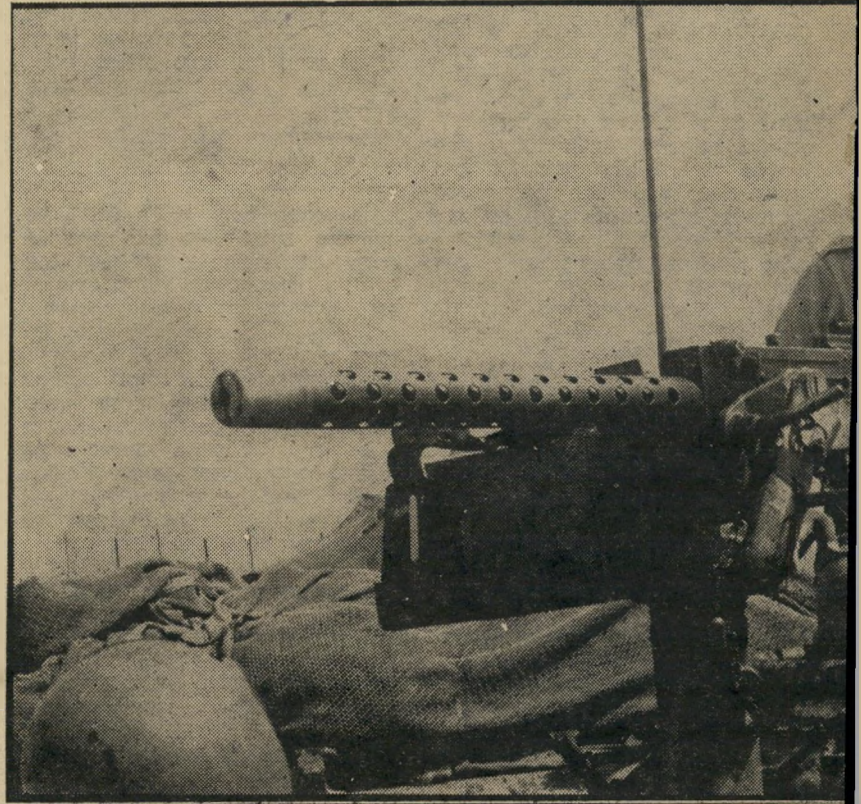
נשיים

נדודיה פסקו כאשר נחתה לתוך גדוד שיריון, שסירב לאפשר לה להמשיך בדרכה. "הם פשוט אימצו אותי", מספרת נגבה. "בלית-כרייה, אימצתי אותם בחור רה, ונשארת איתם."

אולם לא אחת כנגבה תשב באפס מע"ש. אם כבר בגדוד שיריון — לפחות ליהפך לשיריונאית.

היא ביקשה מהחברה'ה ללמוד נהיגה בטנק, ותוך זמן קצר היתה כבר מעבירה את הפטונים מתחניון למיסדר וכן הלאה. "בנסתי נורא לאמביציה", היא מספרת. "רציתי להיות הבחורה הראשונה שנוהגת בטנק בצה"ל. לא היה לי איכפת כמה זה מסוכן. היה לי כל הזמן בעולם, מה שלא

ביום-כיפור, והמישרד היה שומם. בימים הראשונים התנדבה לעזור בבתי-חולים, אך אחר החליטה שהיא חייבת למצוא את חברה.

בה ("אבא שלי, יהודה, נלחם עם יצחק שדה זמית השיחרור, והוקן ביקש ממנו לקרוא לי בשם אם אוולד בת") בעתרה לפקדת הגבר במש" — אך רק למראית-עין. לא היה לה מה לעשות, כאשר הגברים נלחמו בדרום. לאחר שיחרורה, עברה כפקידה בתל-אביב. הבוס שלה גוייס

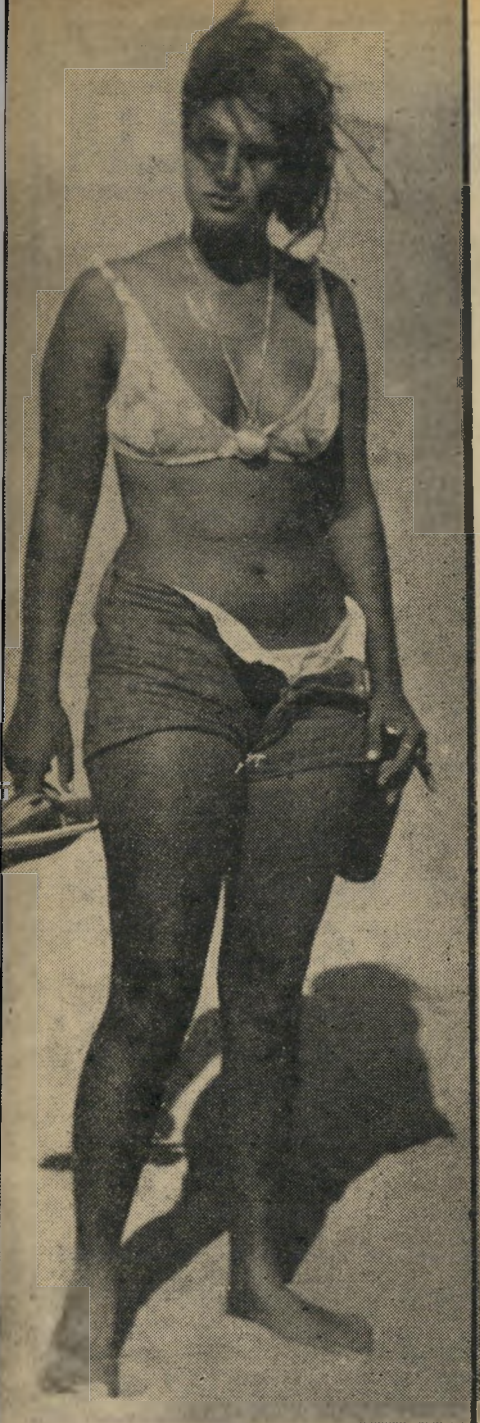
נגבה כנערת המיד בר: שיער פרוע, בגדיים ושורטס (למעלה משמאל) וחשופה (לרוח ולשמם) בצריח (למעלה מימין).

במידבר

הייתי מספיקה ללמוד היום, הייתי לוי מדת למחרת.

היא גילתה שחששותיה היו לשווא: "לנהוג בטנק זה הדבר הכי קל בעולם", היא מדווחת. "החברה'ה לימדו אותי בהתלהבות, וקלטתי את העניין במהירות."

"למען האמת, אינני יודעת מדוע שיצה"ל לא יבקש עוד בנות מתנדבות כמוני. אני בטוחה שהמון תסכמנה להתנדב, ואו, בעזרתן, אפשר יהיה לשחרר את צוותי הבנים לחופשות יותר ארוכות, ואולי בכלל להוציא אותם הביתה — לפחות כל זמן שצריך רק לתחזק את הטנקים ולנהוג בהם, ולא להילחם בהם." והיא אפילו בטוחה שזו שיטה טובה.

מנוחת הלוחמים שלושה קצינים צעירים תופסים שלווה בחברת נגבה, בנוף שנראה כחוקייים זהוב וחלומי, אך למעשה אינו אלא המיידבר האינסופי — זהוב גם הוא, אך כלל לא חלומי.

מול מ'סלחת נגבה כן-דודי שעברה מסע ארוך לתוך סיני כדי למצוא את חבר שלה המ" שרת במילואים, בת"א. מתגוננת מחת למיסריח מטיפת-גשם מיותרת.